

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XXXIX (33)

Štev. (No.) 27

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

10. julija 1980

Neizbežnost sprememb

S smrtjo Josipa Broza se je kolo časa pričelo ponovno vrteti tudi za Slovenijo. Spremembe, ki so se porajale v notranjosti naše družbe v „republikanski“ zadnja desetletja, so ostajale delno potencialne, v kolikor pa so prestopile prag realnosti — ni maral o njih noben odgovoren glasnik poudariti, da gre res za spremembe. Celo Titova smrt naj bi ne bila sprememba! „Vse naj ostane kakor je, na vse veke...“, to je bila in je še partijska tiha želja, ki pa je — kakor večina njenih želja: utopična.

Silnice, ki bodo pogonale kolo razvoja v vedno hitrejši tek, bodo imele brez dvoma več smeri, več vzrokov in še več imen, a eno samo izhodišče — strah. Strah ima danes v partiji upravičeno svoje mesto — in to kar iz različnih vidikov.

Strah pred negibnostjo. Čeprav se današnji partijski poživljajo na Marksa, Engelsa in ostale preroke, vendar vedo, da je družbeni razvoj nekaj realnega, pa čeprav noče slediti predpisanim kolesnicam. Zanikati spremembe, ne predvidevati sprememb, ne sodelovati pri spremembah, pomeni po njihovi lastni terminologiji: postati reakcionar. Negibnost prepušča iniciativo „drugim“, zato se je boje, vendar alternativa tudi ni varljiva.

Strah pred notranjo spremembo. Ne, da bi se bali partijski spremembe! Ker jim res ni več za principe, se tudi spremembe ne boje, dokler ostanejo sami v družbenem sektorju, ki ima oblast in od nje — korist. Vendar vprašanje je, kako izvesti spremembe, da se hišica iz kart ne zruši? Kako, kaj in koliko spremembi, da se bistvo ne spremeni? Kdo bo pri spremembi pridobil in kdo izgubil? Kandidatov za prvo možnost je precej, za drugo nobenega. Vsak se boji izgubiti. Koliko, kdaj...?

Strah pred svetom, ki se spreminja. Če bi bilo časa na pretek, bi z malo propagande in dialektike lahko z odločitvami odlašali. Tako bi vsaj stara generacija, ki ima na vesti genocid in še kaj, slovesno odšla, preden začno mladi iskati novih poti. Pa ne bo mogoče. Gospodarska stvarnost pritiska. Nihče več ni pripravljen financirati v nedogled... Politični in gospodarski upniki postajajo nemirni. Politične spletke se šele pričnajo. Kdo vleče niti? Tresljaji prihajajo iz središč, kjer vedo, da časa ni na pretek. Medtem pa se pogloblja kriza, večja zadolženost, niža zaposlitev, raste inflacija, izginja rentabilnost in vprašanje delitve postaja pereče... Vsem tem pritiskom bo treba najti rešitev, teoretično in praktično, sicer bo prišla od drugod...

Strah pred neizogibnostjo. Nauk o determinizmu je marsikoga privabil med marksiste. Bilo je „komot“ plavati s tokom. Človeka je ta nauk — vsaj v teoriji — rešil osebnih odgovornosti. Plavati po neizogibnih tokovih zgodovine je globoka želja vsakega marksista. Življenje jih je medtem izučilo, da se odgovornosti nemogoče izogniti in da ima „zgodovinska neizogibnost“ več smeri... Če ne uganemo prave, jih bo „zgodovina“ spet pomagati v to ali ono smer... kar ni brez nevarnosti. Nevarno pa je še bolj pustiti, da bi drugi pisali zgodovino, to člani KP prav dobro vedo...

Bančni računi v Švici vlečejo v eno smer, previdnost v drugo, strah pa ukazuje spet drugače. Treba bo osebnih odločitev. Zda ves marksistični determinizem ne bo več pomagal. Edino odločitev so neizbežne.

Strah za premoženje. Človek ne bi verjel, a je res. Očetje slovenskega komunizma so postali konservativni. Če bi bilo treba, bi se morda odpovedali celo nadaljnjim privilegijem, a ne temu, kar so si že nagrabili. Družbeni položaj, politični vpliv, gospodarska premoč... ali z drugimi besedami: družbena, politična in gospodarska neenakost — ne, tej se pa ne morejo odpovedati. Preveč drago so jo plačali. Hočejo ohraniti priborjeno. Strah pred izgubo krivično pridobljenega premoženja je divja sila. Premagati strah bi pomenilo odkriti pot do — poguma. A strahov je veliko.

ZUNANJA POLITIKA ZDA IN JUGOSLAVIJE

Pod gornim naslovom je urednik clevelandske Ameriške Domovine dr. Rudolph M. Susel sredi junija, neposredno pred odhodom predsednika Carterja v Beograd objavil razpravo o odnosu ZDA do Jugoslavije. V naslednjem povzemamo najznačilnejše odstavke navedene razprave. Takole ugotavlja dr. Susel med drugim:

Da želi Kremelj vrnitev Jugoslavije v svoj imperij, je vsem jasno. Jasno je tudi, da temu nasprotujejo ZDA, kakor tudi države, vključene v NATO paktu ter precej drugih držav Tretjega sveta. Temu nasprotujejo Jugoslavlani sami kljub temu, da je brez dvoma nekaj takih, ki vidijo v ZSSR in zavezništvu z njo še vedno najboljšo rešitev za to večnarodno državo.

Ako bi prišlo do razpada Jugoslavije zaradi notranjih nasprotij ali vsaj do resnih izgedov, ni dvoma, da bi Sovjetska zveza ukrepala odločno. Isto bi storila, ako bi prišlo do bistvenega preobrata v političnem sistemu v Jugoslaviji, posebej ako bi bil preobrat povezan z resnično demokratizacijo jugoslovske družbe.

Znana Brežnjeva doktrina pravi, da ZSSR ne more trpeti nobenega preobrata v katerikoli socialistični državi. Čeprav je bila doktrina izražena ob zasedbi Češkoslovaške leta 1968, velja očitno še tudi danes za take države, kot je Jugoslavija. V neuradnih razgovorih z zahodnimi novinarji so sovjetski predstavniki že pojasnili zasedbo Afganistana s citiranjem Brežnjeve doktrine.

Vse ameriške vlade, od Trumanove do Carterjeve, so tudi smatrale Jugoslavijo kot važno državo v strateškem smislu. Kmalu po znanem sporu med Titom in Stalinom so začele ZDA pošiljati vojaško in gospodarsko pomoč Jugoslaviji. Ta pomoč je bila vredna nekaj milijard dolarjev v gmotnem smislu, politična vrednost Titu je pa bila neprecenljiva. Ne moremo vedeti, kaj bi se zgodilo v letih po 1948, ako bi se ZDA ne bile zanimale za usodo Jugoslavije, upravičeno pa lahko sklepamo, da bi bila Sovjetska zveza dosti več storila proti Titu in Jugoslaviji, kakor je v resnici storila.

Vloga ZDA napram Jugoslaviji v letih 1948-1980 je do določene mere slična vlogi ZDA napram Izraelu v istem obdobju. Brez pomoči ZDA bi Izrael več ne obstajal. Prav tako bi brez pomoči ZDA tudi Jugoslavija danes več ne obstajala. ZSSR bi jo že zdavnaj pogotnila.

Carterjeva vlada želi nadaljevanje sedanega stanja glede Jugoslavije. Prva točka za predsednika ZDA, najsi bo Carter ali Reagan, ostane ohranitev Jugoslavije kot enotne, politično stabilne države. Ali je ta država komunistična ali demokratična, je ameriški vladi dejansko vseeno. Zaradi tega niso ZDA nikoli pritiskale odločno na Jugoslavijo, naj vendar demokratizira svojo družbo ali naj vsaj ne preganja oporečnike. Niti Carter, ki je vsaj navidez

tako poudarjal človeške pravice, ni nikoli resno očital Jugoslaviji zaradi tega preganjanja. In tudi ne bo. Da bi Ronald Reagan storil kaj več je zelo dvomljivo.

Za tiste, ki se zanimajo za demokratično ureditev jugoslovske družbe, je ta resnica silno neprijetna. Razumeti pa morajo, da je ameriška politika napram Jugoslaviji odvisna od razvoja dogodkov v Jugoslaviji sami. Ko so se odnosi med Jugoslavijo in Sovjetsko zvezo spremenili leta 1948, so ZDA reagirale dokaj hitro in v danih razmerah pravilno. Ako nastanejo v bodoče v Jugoslaviji nove razmere, se lahko ameriška vloga zopet spremeni oz. prilagodi tem razmeram. Tega ne smemo pozabiti.

Ako bi se ponovile razmere, slične tistim v letu 1948, bi ZDA brez dvoma zopet nudile pomoč Jugoslaviji. Pošljale bi vojaško opremo ali gospodarsko pomoč. Ako bi pa prišlo do neposrednega vojaškega napada na Jugoslavijo s strani ZSSR ali njenih zaveznikov, je dvomljivo, da bi ZDA ali članice NATO kaj posebnega storile.

V zvezi z morebitnim sovjetskim napadom na Jugoslavijo je najbolj koristna vloga ZDA v tem, da poudarjajo svojo podporo neodvisni Jugoslaviji. V današnjih razmerah ni mogoče trditi, da bi bil razpad jugoslovske državne oblike v korist Zahoda ali jugoslovskih narodov samih. Edino Sovjetska zveza bi se veselila kaj takega.

Zaključuje pa dr. Susel svoja razmišljanja takole: ZDA bi morale poudarjati, da podpirajo demokratizacijo v Jugoslaviji in da odklanjajo sedanjo diktatorsko vladavino. Ako bi se ta proces res začel, bi ga morale podpirati, v kolikor bi to bilo mogoče v danih razmerah. Prav tu bi lahko veliko pomagali tisti Amerikanci in njihove organizacije, ki pripadajo enemu ali drugemu narodov, ki bivajo na ozemlju današnje Jugoslavije. A tu je velika pomanjkljivost, ker dosti teh ljudi sprejema sodelovanje s sedanjim režimom v domovini brezpogojno. Ti ljudje in organizacije zelo škodujejo interesom demokratično mislečih Slovencev v domovini in na tujem. Med njimi pa mora biti tudi precej takih, ki bi drugače postopali, ako bi se res zavedali, kaj v resnici počenja.

Ko je šel dober teden kasneje, to je 25. junija, predsednik Carter v Beograd, je tam dajal razne izjave. Med drugim je obljubil Jugoslaviji „nadaljevanje prijateljstva in podporo za ohranitev neodvisnosti, zemeljske integritete in enotnosti države“.

Ob drugi priložnosti je dejal: „Prišel sem v Beograd, da vam zagotovim prijateljstvo in podporo ZDA, dokler boste po naročilu Tita vodili Jugoslavijo kot močno, neodvisno in neopredeljeno državo“.

Koliko časa bo trajal Carterjev „dokler“ je odvisno od razvoja v Jugoslaviji in v svetu. Kolo razvoja se vrtilo vedno hitreje.

zločinov pred in po revoluciji. Če bi se pričelo med njimi samimi pranje umazanega perila — se ne bi ustavilo ne pri stalinizmu, ne pri zlorabi državne in strankine oblasti... To je lahko nevarna igra, a za vsak slučaj je dobro vedeti, za nepoštenosti in zločine svojih partijskih tovarišev... Za vsak slučaj... Listu strahov ni izčrpana. Vse polno jih je v vrstah KP. Resničnim in namišljenim, skupinskim in osebnim, starih in novih.

Res, razmere bodo pripeljale do sprememb v Sloveniji, a predno se bodo razmere izkristalizirale, bo strah med nosilci diktature pričel poganjati kolo usode. V kakšno smer? Možnih smeri je brez števila — verjetnih pa dosti manj. Tem manj, če pomislimo, da strah — enako kakor egoizem — mrtvi srce in jemlje razsodnost. Tudi v KP.

—žar.

Exhortación a los jóvenes

En su viaje al Brasil, el papa Juan Pablo II. dirigió numerosos mensajes en los que exhortaba especialmente a los jóvenes al trabajo y esfuerzo en bien de los más necesitados. Pero advirtió también que no permitan que las ideologías materialistas y las doctrinas que predicán la violencia, seduzcan su idealismo. Y les señaló también que “no oculten su deseo de cambiar las injusticias de la sociedad. Ustedes dicen correctamente que es imposible ser feliz cuando miles de personas viven en la carencia.”

Pero agregó que “muchos jóvenes cristianos dejan de ser jóvenes, y ciertamente dejan de ser cristianos al ser seducidos por doctrinas que predicán la violencia. No se puede construir una sociedad justa sobre la base de la injusticia, con sistemas que no respetan y más aún destruyen la libertad humana, negando las libertades más fundamentales.”

Dr. Tine Debeljak

(19)

NEKAJ POGLEDOV Z NAŠE PERSPEKTIVE NA JOSIPA BROZA-TITA

Pred komisijo za raziskavanje komunistične delavnosti v ZDA (Federal Bureau of Investigation, F.B.I.) Ameriškega parlamenta je Elizabeth Bentley bivša komunistka, pričala med drugim tudi to, kakor je poročala AD, 21. 9. 50), da je bil Adamič „voditelj mnogo frontnih komunističnih organizacij... da je govoril... na Slovanskih kongresih, označenih za nelojalne... da je pošiljal Sovjetom informacije, ko je deloval v Uradu za strateške zadeve, ki je bil najvažnejši urad ameriške armade v drugi svetovni vojni... Bentley je bila namreč v l. 1941-45 kurirka sovjetskega vohunškega kroga...“ Ista je poročala drugič (AD 2. avg. 1948) isto, s poudarkom, da je bil „ta urad, ki se je imenoval OSS, ameriška vohunska agencija med vojno... da je bil Adamič v neuradni poziciji s tem uradom... da je prejemal podatke od Budenza, jih izročal njej in ona uradu.“

Vemo pa iz Burnhama, da je bil prav ta urad najbolj infiltriran od komunistov, in — omenil sem že — da je Slovenka, ena voditeljic progresivnih Slovanskih žena Anna Krasna bila uradnica v tem uradu za „daljnovidno radijsko zvezo.“

Pred to komisijo je Budenz izpovedal tudi tole najvažnejšo izpoved, ki jo je treba posebej poudariti:

„Jaz sem bil postavljen za to, da Adamiča politično „orumpiram.“ Na to je Budenz potrnil, da so, preden je knjiga „My Native Land“ (Moja rodna dežela) izšla, so „odtise brali in o d o b r i l i Earl Browder, bivši predsednik komunistične stranke, Mr. Golos, tedanji predsednik nadzorstva KP, in Mr. Eisler, ki je bil takrat zastopnik Komunistične Internacionale v Ameriki.“ —

Razgovor z oporečnikom

Mikhail Marenko, nekdanji restavrtor muzeja Ermitage v Leningradu, se je ustalil leta 1965 v Sibiriji in tam vodil svobodnjaško umetnostno galerijo, ki so jo oblasti zaprle 1969. Takrat so tudi zaprle Marenka do 1977. Tovariš celice mu je bil nekaj časa oporečnik Kronid Ljubarski. Ko je bil spuščen, je odšel na svobodni Zapad.

Mikhail Marenko je zadnje čase obiskal Raziskovalni inštitut za vzhodne države v Berni, kjer mu je bilo stavljenih več vprašanj o razvoju stikov med Vzhodom in Zahodom po sovjetskem vpadu v Afganistan.

Vp.: V nasprotju z drugimi sovjetskimi intervencijami v zadnjih letih je Zapad ob tem afganskem primeru vsaj omenil ali orisal neke protinačrte. Kaj sodite o tem?

Odg.: *Nimam nobenega upanja* v rešitev Afganistana. Tisti nekaj redkih protestnih žvižgov, ki je bilo slišati, ne bodo mogli spremeniti dejstev.

Vp.: In kakšno je vaše mnenje?

Odg.: Ustavitev prodaje žita ali tehnologije je le začasen in izreden ukrep; morala bi biti to norma. S ponudbo sodelovanja s Sovjetsko zvezo zahodni svet omogoča nove intervencije, slične afganski. S takim ravnanjem se samo približuje k odločilnemu trenutku svoje kapitulacije. Zakasnele in občasne reakcije, ki trenutno prekinejo sodelovanje zaradi že izvedene intervencije, so zelo neučinkovite. Morda je bolje kot nič, ven-

To pa je bila knjiga, ki je govorila o partizanskih bojih v Jugoslaviji in Sloveniji, po virih, ki jih je Adamič dobival po kanalih zunanjega ministristva po svojih obveščevalnih na terenu, direktno ali preko sovjetske „Svobodne Jugoslavije“.

Tako so glede Slovenije dajali Adamiču podatke prav tisti krog, ki ga je l. 1933 sprejemal v domovini: Kidrič, Kardelj, Vidmar: predsednik OF in glavni politični komisar slovenske OF, član najvišje kom. trojke v Titovem gibanju...

Pa je bil Adamič na plačilni listi kraljevega poslanstva za 500 dol mesečno (Kobal).

Kakšen vpliv je imel Adamič na predsednika Roosevelta, se vidi iz priloge knjigi Večerja v Beli hiši (str. 160, angleškega izvirnika). Tam namreč pravi, da je dobil spomladi l. 1944 mnogo pošte, ki se mu je potem nabrala v lep kup. Ko je iskal neko pismo, je našel pismo F. D. Roosevelta. Bil je odgovor na neko prejšnje Adamičevo pismo, v katerem ga je ta prosil: naj zavzame vse načrte za veliko invazijo ameriško-angleških sil na Balkan, in mu je sugeriral, naj namesto tega, pošlje več materiala (Titu) in tako omogoči Jugoslaviji, da se osvobodi sama (self liberation). Ko sem napravil to prošnjo, sem se oprl na svoje ameriške prijatelje, ki so bili zadnji čas odpušteni iz Britanske kontrole Sredozemskega pozorišča. Ko se mi „F. D. R.“ zahvaljuje za pismo, me zagotavlja, da je storil vse, kar je v njegovi moči v korist partizanskim silam v Jugoslaviji. Ko sem prebral pismo in se ozrl na kup pošte, ki sem jo že pregledal, sem si odpel in se zasmel. („Na ves trebuk“ se je hihetal,

(Nad. na 2. str.)

dar kaže videz, kot bi oborožen napad na cesti kaznovali z denarno globo.

Vp.: Večkrat slišimo na Zapadu, da je vsakršen bojkot Sovjetske zveze le spodbuda sovjetskim državnikom, da pomnožijo notranjo represijo. N. pr., Saharova internacija v Gorki naj bi bila posledica reakcije Zahoda na sovjetski vdor v Afganistan.

Odg.: Res, zatiranje oporečnikov narašča, ampak bolj iz strahu, da bi njihov vpliv na narod preveč narasel (...)

Vp.: Kaj more ukreniti zapadni svet?

Odg.: Tri možnosti ima: braniti zatirane, ostati neopredeljen ali stopiti na stran zatiravcev. Prva možnost: zatirani ne naprošajo Zahoda, naj jim pošlje orožja, temveč da upošteva njihov boj za pravice in se zave odpora, ki ga imajo do režima. Tako bo mogel podpreti suverenost večine, najsi bo v SZ ali Afriki. Druga možnost, nevtralnost, naj bi bila, ker si ne želijo intervenirati v notranjih konfliktih SZ. Ta rešitev ni idealna, je pa najlažja. Kar se tiče tretje možnosti, da bi Zahod branil sovjetski režim in pustil usodi razvoj narodov SZ, bi pomenilo pripraviti si lastni grob.

Na žalost se Zapad še ni zavestno odločil za nobeno možnost. Kadar se odreče zavretju sovjetskega razmaha, misli, da s tem ohranja svetovni mir, ali hlini, da to misli.

SOCIALNI NAUK IZ PAPEŠKIH UST

JANEZ PAVEL II. V BRAZILIJU

Od prvega avgusta roma papež Janez Pavel II. po brazilski zemlji. To njegovo sedmo potovanje po svetu je imelo, morda bolj kot prejšnja, pastoralni značaj. Par dni pred svojim odhodom iz Vatikana je sam obrazložil, da imajo njegova potovanja prav ta značaj, da osebno vidi, se približa in se prepriča o življenju posameznih krščanskih skupnosti po svetu.

To potovanje je papež začel v prestolnici Braziliji. Tam so ga uradno sprejeli brazilске oblasti, nakar je odletel v Belo Horizonte in nadalje v Rio de Janeiro. Vsak nadaljnji papežev korak po brazilski zemlji, pa je pomenil tudi stopnjevanje v njegovem socialnem pozivu brazilski družbi, naj se posveti problemu socialne pravice. Še ni bilo slišati iz ust Kristusovega naslednika tako resnih, močnih, skoraj gorečih pozivov po socialnih spremembah, kot jih je te dni govoril papež Wojtyła v Braziliji.

Ob teh papeževih besedah se bomo še kdaj pozneje posebej mudili. Zaenkrat bomo le opisali nadaljnjo potovanje, ko je papež klical po socialni pravici, pa ob enem svaril pred marksistično nevarnostjo in rotli mlade, naj svoji idealov ne zapravljajo v nasilju in rušenju.

V Rio de Janeiro je papež obiskal eno izmed zloglasnih „favel“, bednih naselij. Obisk je bil pripravljen, in v

naselju so oblasti sezidali novo cerkev, celo ga nekoliko oblepale in še med ljudi razdelile oblačila. A papež je zavil iz predvidene poti, stopil v bedno kolibo, se pogovoril s prebivalci in se osebno prepričal o njih resnični bedi. Duhovniku, ki skrbi za dušno plat naselja, je pustil svoj pastirski prstan, naj ga uporabi za vsaj delno pomoč najpotrebnejšim. To je bil simbol in zgled, po kakšni poti naj stopajo Kristusovi učenci.

Potem ko je po obisku Sao Paula (tu je delavce vzpodbujal k socialnem delovanju) in Porto Alegre, se je napotil na sever (Curitiba, San Salvador, Recife, Belem, Fortaleza), kjer so najrevnejši kraji „zapuščene“ Brazilije. Tu je tudi glasno zahteval, naj vendar latinska Amerika skuša rešiti težke socialne probleme, kajti premnogi vnebovpijoči grehi pretresajo socialne strukture teh dežel.

V trenutku, ko bo bralec imel v rokah te vrste, se bo Janez Pavel II. že vračal v Vatikan. Deset in sto milijoni, ki so ga sprejemali in pozdravljali, pa ne bodo ostali sami. Papeževe besede, poziv in blagoslov bo ostal z njimi, v njih telesni in duševni bedi. In ta beseda in ta blagoslov jim bo tudi pomagala, saj jim je pokazala pot iz te bede. Da bi besedo poslušali, in bili milosti vredni.

NEKAJ POGLEDOV...

(Nad. s 1. str.)

od zadovoljstva, da je uspel v najvažnejši stvari.)

Adamič je takoj po vojni napisal tudi knjigo Guns for Tito (Puške za Tita) o tem, kako je ameriški poveljnik Houtt, organiziral pošiljanje vojnega gradiva v baze Barija v Italiji po morški poti v Dalmacijo in tako z njim pomagal Titu z ameriško in angleško obleko in oborožitvijo opremiti partizane v redno vojsko.

Nova knjiga, ki je sledila obema propagandna reportažama o partizanih, je bilo poročilo o Večerji v Beli hiši, (Dinner in White House, 1946), ki sem jo zgoraj omenil. To večerjo v l. 1942 je opisal na tak način, da je bil Churchill užaljen in je tožil Adamiča oz. založnika zaradi neresničnega poročanja. V Titovskem Zborniku Grosupeljske občine za l. 1972 (243), navaja V. Grill za razlog to, da je zapisal Adamič, da je „neki grški magnat priskočil Ch. na pomoč, ko je bil v finančnih stiskah“. V koliko je ta razlog resničen, ne morem soditi, res pa je, da je bil Adamič kaznovan na globo dvajset tisoč dolarjev in založnik na tisoč dolarjev in na dolžnost, obvestiti vse kupce na inkriminirani stavek. Ta obsodba je bila usodna za Adamiča prav tako, kakor kmalu nato uradno ameriško parlamentarno raziskovanje „protidržavne delavnosti“, o katerem sem že poročal, in v katerem sta bila obsojena njegova jugoslovanska sodelavca komunista Steve Nelson in George Wuchinich, bivši španski borec iz Lincolnove brigade. Res je tudi, da je nekoč Truman rekel o tej komisiji, da

Prvi letošnji večer SKA

Prvo predavanje SKA v tem letu je bilo 21. t. m. ob izidu prve knjige jubilejnega leta, zbirke filozofskih člankov Dr. Vinka Brumna Naš in moj čas. Zato predstavivni večer, ko se je knjiga predplačnikom tudi že delila, je SKA povabila avtorja univ. prof. dr. Vinka Brumna, da ima ob tej priložnosti tudi predavanje, ki ga je naslovil: O Bogu, človeku in še o čem. Njegovo predavanje je bilo izredno zanimivo in z velikim priznanjem sprejeto, ter sodobno aktualno, zato ga damo v malo širšem izvlečku:

Filozofija je po Ušeničnikovich besedah veda o vsem, tudi o najvišjem, a o vsem z najvišjega vidika, segajoč, če je mogoče, od prvega početka do najglobljega bivanja in do najvišjega smotra. Ta vse, ki ga filozofija raziskuje, lahko imenujemo vesoljstvo. Obsega pa stvarni in miselni svet. V stvarnem svetu je po izročilu razlikujemo razne stopnje stvarnosti od povsem tvarnih, v prostor in čas vkljenjenih menjljivih in minljivih reči do sicer še vedno v prostor in čas pogreznjenega pa z duhom v nesmrtnost in večnost težečega človeka; nad tem pa še čisto duhovni svet z večnim,

nemenljivim in nemiljivim Bitjem, ki je Bog.

Filozofija predmetno in vsebinsko ni omejena, omejena pa so človeške spoznavalne zmognosti, zato se filozofi in cele dobe radi omejujejo na to ali ono vsebino vesolja in puščajo druge vneimar, večjih kaj namenoma izključujejo iz svojega preučevanja. Vendar je vesoljstvo notranje tako smiselno urejeno, da filozof nujno odkrije tudi druge plasti, če se zares in brez predsodkov globi v katerokoli od njih. Tako bi marksiko hotel tajiti Boga, pa ga vsaka stran vesolja izpričuje.

Če je tedaj filozof zvest svoji nalogi, na vsak korak srečuje tudi Boga. A to se dogaja vsakemu človeku, Bog se naravno razodeva vsakomur. Filozof se od drugih ljudi razlikuje po prednosti in težavi, da skuša vesoljstvo razkriti, razložiti ali raztolmačiti s silami svojega uma, pri tem pa hoče doseči popolno in neizpodbitno gotovost svojih spoznanj v odkrivanju človeškega bivanja, zato ni prav nič čudno, če se kje spotakne, ko skuša z zgolj umskim spoznanjem doseči celo Boga.

Skrozi zgodovino so filozofi poskušali na razne načine spoznati Boga, zlasti

MEDNARODNI TEDEN

V BOLIVIJU volilno sodišče prešteva glasove. Doslej še vedno ni končnih rezultatov predsedniških in parlamentarnih volitev. Vendar je že popolnoma jasno, da je največ glasov pobral Siles Zuazo, na drugo mesto pa je preskočil tudi sredinsko levičarski kandidat Paz Estensoro. Desničarski kandidat general Banzer pa je zdrsnil na tretje mesto. Predsednika bo sedaj imenoval kongres.

MUSLIMANI so razdeljeni na dve veliki veji: šihte in zunit. Šihti so večinski v Iranu, a v Pakistanu dosežejo komaj tretjino prebivalstva. Ti so se sedaj uprli in kljub oklicu vojnega stanja množično manifestirali kot izraz protesta proti novemu davku, ki ga je vlada oklicala na podlagi svojevrstne razlage korana. Vprašanje je, če uporniki ne soglašajo z davkom, ali z razlago korana.

21. ROMUNCEV je ušlo na svobodo na kaj svojevrsten način. Zbasali so se v staro letalo Antoňov II, ki ima sicer prostora za deset ljudi, 27 letni pilot Aurel Popescu jih je nato v nizkem letu popeljal v Avstrijo, kjer so zaprosili za politični azil in dovoljenje, da potujejo v Avstralijo, kjer se hočejo posvetiti kmetovanju. „Vedno smo delali na polju“ so izrazili, „a hočemo živeti v svobodni državi“.

Mir, ti težki mir

Obisk zahodnonemškega kanclerja Schmidta v Moskvi je prinesel novo iskanje kompromisov in dialoga med Vzhodom in Zahodom. Po Schmidtu je Brežnjev ponudil atlantski zvezi (NATO) pogovor o takozvanih „evroraketah“, novemu strateškemu orožju, ki naj bi ga imele članice te obrambne zveze, da se obvarujejo pred sovjetskim napadom.

Novost ponudbe je, da Moskva ne postavlja „predpogojev“ za dialog. In na to je Carter odgovoril, da je sovjetska ponudba „vredna, da jo upoštevamo“. Upoštevajo jo tudi v Evropi, saj sta se preteklega 6. t. m. sestala Schmidt in Giscard, da zedinita svoje poglede na ta problem, prav kakor tudi na sovjetsko prisotnost v Afganistanu, in kako naj bi Zahod vplival, da bi Sovjeti „lastnovoljno“ zapustili Afganistan.

Medtem pa vlada na meji med Tajsko in Kambodžo težak a kristalen mir, ki se lahko vsak hip zdobi na kosce. Kitajska grozi Vietnamu zaradi „vojaških avantur“, ki se lahko slabo končajo, ZDA pa so vzpostavile zračni most in nahitro pošiljajo raznovrstno orožje in tudi lažje oklopnike, s katerimi naj se Tajska brani pred vietnamsko invazijo.

tična komisija (ne policijska kakor navadno ob takih primerih) je ugotovila, da gre za samomor. To sodbu je sprejela tudi žena Stella. Ostal je pa le sum zločina, zlasti še, ko so po letih dobili v zidu hiše še denar, kar dokazuje, da ga ni tiralo v samomor pomanjkanje denarja...

ugotoviti, da Bog zares je; včasih so se trudili za nasprotno, dokazati, da Boga ni. Če je prvo navdve težko, je drugo nemogoče, ker tak dokaz logično ni mogoč.

Za trditve ali prepričanje da Bog je, poznamo v filozofskem izročilu vrsto dokazov, od katerih je najbolj znanih petero „poti“ sv. Tomaža, med nami pa bi morale biti poznane petere „poti“ našega Vebra. Prve in druge in še marsiktere so dobro razvite in podprte. Mnogim so zlasti Tomaževe poti povsem gotovi in neizpodbitni dokazi da Bog je, drugi jih odklanjajo kot nedokazne. Ko jih razčlenjujemo, utegnemo naleteti na težave, ob katerih se spotaknemo. To se lahko zgodi v izhodišču, zlasti odkar nam je idealistična filoz. omajala neposredno ali naravno gotovost zunaj spoznavne stvarnosti vesolja. Druga težava nas čaka v sklepu dokaza, ko to, do česar smo se miselno dokopali, imenujemo Boga. Zlasti danes pa hočemo dokazov, če jih že iščemo, ki nam bodo božje bivanje dokazali s tako trdnostjo, da pošten dvom in pošteno zanimanje sploh ne bosta več mogoča. Pravi dokaz namreč mora biti tak, da izsilil priznanje vsakemu človeku.

Četudi pa nas noben dokaz ne bi pripeljal do take gotovosti, to ne bi pome-

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Opazovalci nestrpno pričakujejo napoved novih gospodarskih ukrepov, ki jih napoveduje vladna ekonomska ekipa. Te ukrepe je ministerstvo že pripravilo in Dr. Martínez de Hoz jih je predložil predsedniku. Sedaj čakajo končne odobritve in objave. Narod pa seveda pričakuje, da bi bil njih rezultat pozitiven, in da bi se stanje vsaj nekoliko zboljšalo.

Vendar ni pričakovati temeljnih sprememb. Dr. Martínez de Hoz vztraja, da je dosedanja gospodarska politika prava za rešitev domačih problemov. Da so gotovo nekateri sektorji bolj prizadeti kot drugi, da so problemi, ki jih bo treba posebej reševati (prav z novimi ukrepi), da pa je v celoti zaznati znake zboljšanja in vladna ekipa je sigurna, da je pot prava in bo pripeljala do zaželenega cilja.

V tej zvezi se tudi vedno bolj pogosto govori, da zamenjava ministra prihodnje leto (Dr. Martínez de Hoz bo zapustil svoje mesto, ko bo odšel general Videla iz vladne palače), ne bo predstavljala spremembe gospodarske politike, marveč se bo ta nadaljevala, in bo na ministersko mesto prišel človek iz sedanje gospodarske ekipe.

Medtem ko opazovalci pričakujejo sprememb, se nenehno ponavljajo kritične opozicije na vladno delo. Pojav, ki ni nov v Argentini, je prišel zadnje tedne do vrhunca. Vojaške vlade se po nekaj letih vladanja „utrudijo“, kot vsaka vlada. Potem je prišel vmes še politični dialog, ki je prepovedanim strankam sicer neuradno vrnil glas. Tada so vse politične stranke v en glas pričele kritizirati vladno. Sličen primer smo doživeli že za časa prejšnje vojaške vlade, delno pod predsedništvom generala Onganía, še bolj pa za dobe generala Lanusseja.

Logično je, da je bil cilj vseh kritik te nove združene opozicije gospodarsko in socialno stanje v državi. In zanimivo ob tem je tudi, da nobena izmed strank, ne v teku tkim. „političnega dialoga“, ne na strankarskih zborovanjih, ne v strankarskih poslanicah, ne kritizira ali osporava vladni politični usmeritvi, protigverilskemu boju ali pa zadevi človečanskih pravic. V tem si „notranja“ in „zunanja“ opozicija nasprotujeta.

Dobro je še vsem v spominu kakšne težave je imela Argentina tako v Evropi (kjer jih še vedno ima) kakor v ZDA, prav zaradi obtožb kršenja človečanskih pravic. Carterjeva vlada je svoje prvotno stališče v zadnjih mesecih zelo spremenila. A te zunanje kritike niso našle odmeva v notranji opo-

NOVE STAVKE imajo na Poljskem. Delavci na ta način izražajo svoje nezadovoljstvo zaradi hude druginje in slabih plač. Vlada je doslej skušala vso stvar nekoliko potišati in ni ostro nastopala proti stavkajočim. Vladni krogi se namreč boje, da bi prišlo do izgredov kot ob stavkah leta 1970 in 76. Poljsko vladno časopisje pa piše o „krajnih konfliktih“, da bi tako potišalo stvar, in seveda ne omenja delavskih zahtev po višjih plačah.

ziciji. Še več; številni sogovorniki vlade na zasedanjih „političnega dialoga“ so javno izrazili zaslonbo vladi na tem področju, in v tej zadevi šli celo dalje. Predlagali so ustanovitev neke vrste „varnostnega sveta“, ki naj nadzira protigverilsko delovanje, kajti prej ali slej se lahko prevratno delovanje znova pojavi. V tem so si tudi strankarski veljaki na jasnem, da nihče ne bo kritiziral vojaškega postopanja, saj bo morda kdaj pozneje moral klicati v slični zadevi vojsko na pomoč. Tega niso kritizirali niti peronisti.

Pač pa peronisti vztrajno zahtevajo osvoboditev nekaterih zaprtih veljakov. V prvi vrsti bivše predsednice gospe Peronove, sedaj ko je sindikalni vodja Lorenzo Miguel že na svobodi. V zadevi gospe Peronove so šli tako daleč, da je te dni potoval v Brazil predsednik peronističnega stranknega kongresa Deolindo Bittel. Tam naj bi stopil v stik z najvišjimi predstavniki brazilske Cerkve, ki naj bi potem papežu Janezu Pavlu II dali poslanice peronistov, v kateri ga prosijo, naj on posreduje pri argentinski vojaški vladi za svobodo bivše predsednice.

V tem pa si je vlada jasna. Gospa ima vrsto postopkov o katerih se mora sodišče izreči. Posebnega indulta pa zaenkrat ni pričakovati. Ta zadeva je še vedno adut v rokah vlade, ki ga more uporabiti o pravem času.

Ko že govorimo o peronistih, zapišimo, da smo zadnje dni zaznali več notranjih sporov v njih vrstah. Peronizem, kot smo že večkrat zapisali, je gibanje in ne stranka, in v tem gibanju je toliko različnih struj in mnenj, da je težko misliti o kakem bodočem enotnem volilnem nastopu. To je tudi največja peronistična slabost, ki jim lahko v bodoče dela še hude preglavice. Niti Perón sam zadnje čase ni mogel več obvladati posameznih upornih struj, toliko manj njegovi nasledniki, zlasti ko, poleg vdove, ni zapustil vidnejšega naslednika na strankinem vodstvu.

Kar se pa še sindikatov tiče, je trenutno njih napor osredotočen v dva problema. Po eni strani nenehne zahteve po zboljšanju delavskih plač, ki so v nekaterih (številnih) primerih neverjetno nizke. Druga pa je običajno iskanje gremialne edinosti in gradnja skupnega predstavnštva in vodstva. Sedaj je na programu razpust tkim. CUTE, nakar naj bi na novo organiziral Glavno delavsko konfederacijo CGT. Kot vedno, bomo tudi sedaj zapisali, da je to le pretežko delo.

In končno, južni mejni problem s Čilom. Pred dnevi je v tukajšnjih vladnih krogih bilo mnogo vrvenja zaradi te zadeve, vendar ni prišlo v javnost za kaj praznaprav gre. Čilska vlada je bila manj skrivnostna (ali bolj zgovorna) in tako se je razvedelo, da v Santiagu preučujejo konkretne vaticanske predloge za rešitev razmejitenega problema. Isto gotovo dela sedaj tudi argentinska vlada. V Čile se govori, da bo prišlo do konkretnih zaključkov in morda tudi do končne rešitve še pred koncem leta.

Naročnikom in bralcem

V drugo polovico leta vstopamo z zaskrbljenostjo, ker se finančne težave večajo. Rešitev je v tem:

1. Nujno je povečati število naročnikov. Naj nam pri pridobivanju teh pomagajo dosednji naročniki, bralci in prijatelji.

2. Tisti naročniki v Argentini, ki do konca junija še niso plačali naročnine, naj to store čimprej in prispevajo v tiskovni sklad vsaj 15.000.— pesov. (Zaradi inflacije.)

3. V tiskovni sklad naj po možnosti prispevajo tudi ostali naročniki in bralci po svetu.

Upamo, da bodo naši naročniki, bralci in prijatelji z razumevanjem upoštevali te želje in pobude.

Naročniki iz Vel. Buenos Airesa lahko plačajo v UPRAVI LISTA v Slovenski hiši.

V Ramos Mejii sprejema naročnino tudi PISARNA V SLOMSKOVEM DOMU, ob torkih, sredah in petkih od 17. do 20. ure in ob nedeljah po maši.

V San Martinu g. SKALE JOŽE st. ob nedeljah v Domu po maši.

V San Justo g. MAKS OSOJNIK. Na Slovenski pristavi ga. MAGDA ČESAREK ob nedeljah po maši.

V Kreditni zadrugi SLOGA ob ponedeljkih, sredah in petkih od 15. do 19. ure.

Naročniki iz Vel. Buenos Airesa se lahko informirajo, koliko dolgujejo, telefonsko v Upravi Sv. Slovenije.

Uprava Sv. Slovenije.

Novice iz Slovenije

KRANJ — Slovenski gozdarji, predvsem na Gorenjskem, se vedno bolj jezijo na divjad, ki kar pošteno škodo povzroča na drevju. Tako so izračunali na podlagi prijav o škodi, da so jeleni, srne, gamsi in mufloni v zadnjih 20 letih pojedli kar za tri milijone dinarjev dreves. Po podatkih gozdnega gospodarstva iz Slovenj Gradca so se mufloni v okolici Uršlje gore tako razmnožili, da objedajo in olupijo poleg listavcev tudi okrog 20 hektarjev smrekovih gozdov.

TOLMIN — V tolminski občini kar naprej tarnajo, da je kmetijstvo na Bovškem, v Breginjskem kotu in v okolici Kobarida v zadnjih desetletjih zaradi premajhne pozornosti skorajda povsem zamrlo. Pozabijo pa pristaviti, da so v teh zadnjih desetletjih načrtno delali proti kmetijstvu, in to ne samo na Tolminskem ampak v vsej Sloveniji. Pred tremi desetletji je bilo na Tolminskem še 70 planšarskih postojank, sedaj životari le borih 18. Podatki o upadu živine pa so še bolj porazni — živine je polovico manj kot leta 1960.

LJUBLJANA — Ljubljanska opera je na povabilo graške nastopila 3. in 4. aprila v Gradcu. Občinstvu je prikazala Verdijevo Rigoletto, ki pa jo je za to priliko nastudirala v italijanskem jeziku...

MARIBOR — Na Mariborskem sejmu so priredili mednarodno cvetlično razstavo. Poleg lepih cvetic, okrasnih grmov pa so predvsem tuji razstavljalci porabili za razstavo izdelkov, ki s cvetlicami nimajo ničesar skupnega. Trgovci iz avstrijske Lipnice so pokazali še nadomestne dele za avtomobile, radijske in druge aparate in tekstilno blago pa še kaj drugega.

LJUBLJANA — Prvi mestni avtobus iz „prostovoljnega“ prispevka uporabnikov mestnega prometa so dali na ogled 30. maja. V celoti bodo s tem prispevkom, ki znaša 50 par ob vsaki vožnji, kupili 30 Manovih avtobusov. Zaenkrat so jih kupili že deset.

KOČEVJE — Birokracija pa taka. Doroteja Turk iz Ljubljane je dobila položnico s katero naj bi plačala kmečkemu zavarovanju v Kočevju za lansko leto v znesku — 5 par! Za Poštnino in položnico pa so na kočevskem uradu plačali 3 dinarje. Zanimivo je še to, da je Doroteja Turk umrla že pred tremi leti in so tedaj zanjo zavarovanje tudi likvidirali. Sorodniki še upajo, da bodo dobili iz Kočevja opomin za pet par, za zamude obresti in za stroške opomina...

RUSE — Tovarna duška Ruše je pred dvema letoma začela z deli za novo elektropeč za ferrosilicij in za druge komplementarne naprave. Sedaj so ugotovili, da so stroški večji, kot so predvidevali, ker so medtem spremenili

nekaj načrtov. Podražitve so nastale tudi zaradi višjih carinskih stroškov pri filtrih, pri montaži uvožene opreme in zaradi dražjih gradbenih stroškov.

KAMNIK — Prvi slovenski pevski zbor Lira v Kamniku je imel 7. junija svoj letni koncert. Pevovodja Samo Vremsak je zbor po večletni tradiciji stilnih koncertov spet usmeril v mešan izbor zborovske literature.

LJUBLJANA — Po podatkih Službe družbenega knjigovodstva, ki jih je objavil Gospodarski vestnik, je bilo lani v Sloveniji nad 200 podjetij, ki so imela več kot 205 milijonov dohodka. Na prvem mestu je kranjska ISKRA — Industrija za telekomunikacije, elektroniko in elektromehaniko; slede ljubljanski GRADIS, Železarna Jesenice, Mariborska tovarna avtomobilov in ravenska Železarna.

LJUBLJANA — Slovenska lesna podjetja so podpisala samoupravni sporazum, po katerem bodo na podlagi izmenjave znanja omogočila cenejšo in celovitejšo ponudbo za gradnjo novih objektov v tujini in doma.

SLOVENJ GRADEC — Letošnji poslovno komercialni sejem jugoslovanških usnarjev in čevljarjev pod naslovom „Izbor pomlad-poletje 1981“ je bil kar klavern. Sodelovalo je le 26 razstavljalcev, večina iz Slovenije; ni bilo pa tujih modelarjev, preko katerih je domača obutvena industrija držala stik s čevljarsko modo v svetu.

UMRLI SO od 3. do 9. junija 1980:

LJUBLJANA — Vasja Pirc, šahovski velemejster; Danica Kobal, 84, up. p. ur.; Helena Rupert r. Meglič, 70; Rudi Čestnik, up.; Ana Miklavc, 83; Marija Jenko, 91; Jože Delkin, žel. up.; Franc Udovič; Antonija Terpin r. Rakacolli, 82; Leopoldina Pibernik r. Pezdur, up.; Emilija Petrin r. Bevič; Mimi Rutar r. Eckert, 81; Viktor Fabian, glasbenik; Marija Hribar r. Makar, 80; Marjana Menegali; Jožefa Mally r. Škrj; Pavle Oven, 84; Jožefa Burgar r. Dolinar, 74; Marija Požrl r. Sinkovec.

RAZNI KRAJI — Ervin Kerčmar, ing. org. dela, Murska Sobota; Tone Meden, up. žel.; Brezovica; Marija Suhac r. Mavec, Celje; Rozalija Princ r. Kajca, Podpeč; Marija Drnoz, Zagorje ob Savi; Ivan Matko, Šempeter v Savinjski dolini; Cila Rakovec r. Kalan, 84, Ovišje; Ivan Leksš, 68, Kranj; Jožica Šter r. Grašič, Sp. Duplje; Albert Svečak, 69, Brezovica; Jože Rakovec, Poljsica pri Podnartu; Dušan Škerjanc, pravnik, Maribor; Ivanka Zajc r. Kavčič, Trebnje; Ivan Lorbec, up. brivec, Šentvid; Tone Poklač, Kočevje; Marija Jamnik, Gorenja vas; Josip Kmezaurek, Postojna; Hubert Vouk, Dol. Logatec; Ivan Jerovšek, kmet, Spodnja nova vas pri Sl. Bistrici; Avgust Cerar, pismonoša Kamnik; Pavla Butala r. Prijatelj, Kočevje; Dr. iur. Franc Bratina, 90, Murska Sobota; Milena Bernik r. Korošec, Srednja vas; Franjo Ambrož, Teharje; Cirila Smolej, 65 up., Jesenice; Janez Žirovnik, 85 Volklo; Ivanka Žerjav r. Zalar, Borovnica.

KAJ JE „PEGI“?

Razgovor z Lučko Jermanovo

Na majske mladinske sestanke se je pojavila nova dejavnost, okoli katere se družijo naša mladina. Imenovala se je: mladinsko pevsko gibanje. Kar preseučeno smo se spogledali: Še en zbor? Kaj jih še ni dosti? Kdo ga bo pa vodil? In še mnogo drugih vprašanj je bruhalo iz iznenadenih ljudi.

Ščasoma so se dvomi in vprašanja mizlica polegla. Kdor je pristopil k pevskemu gibanju (PEGI), mu je bilo jasno, kaj želi ta skupina postati. Drugi so pozabili na to, da so se česa spraševali, tretji so dobili kar več odgovorov na isto vprašanje.

Od tedaj je že nekaj časa poteklo, pa smo izbrali priliko, ko je neki konec tedna bila ga. Lučka v Slovenski hiši in imela vajo. Smatramo, da je ni treba posebej predstavljati za to priliko. Dovolj poznamo njeno delo iz občasnih poročil v našem listu. Kdor je imel več stika z njo, pa spozna v njej mehko osebnost, navdušeno za lepoto, obenem pa odločno v stvareh, ki so združene z domovino in krvjo, ki se pretaka po njenih žilah, vse povezano z veselim gledanjem v svet, kot se spodobi človeku zdravega značaja. Tisti, ki poznajo različne odenke slovenske duševnosti, bodo v njej našli pristno primorsko dušo.

Vprašanje: Gospa, želeli bi Vam staviti nekaj vprašanj o tem novem pevskem gibanju mladih.

Lučka Jermanova: Prosim.

Vp: Kaj Vas je nagnilo k tej zamisli?

LJ: Že dalj časa sem premišljevala, kako se bo v bodočih letih ohranilo četverglasno slovensko petje med tistimi, ki so se rodili tukaj v Argentini. Misel, da bi se to narodno bogastvo izgubilo, mi ni dala miru. Večkrat sva z možem o tem govorila. Po dolgem premišljevanju in opazovanju sem prišla do tega zaključka: če se čez nekaj let izgubi med mlajšim rodом četverglasno petje, bo nastala vrzel, ki je ne bomo mogli več napolniti. Biser naše narodne in cerkvene ljudske, četverglasne pesmi, se bo izgubil. Še je čas. Tako sem že lani z nekaterimi osebami posvetovala o ideji. Letos marca smo z mladimi sklenili poizkusiti.

Vp: Ali mislite, da se naše petje izgublja?

LJ: Dá, se izgublja. Naše ljudske šole so zlata vredne, kar se tiče otrok. Zbori tudi veliko rešujejo, a to le člane zbora. Pri slovenskih mašah se tudi cerkveno petje ohranja. Čes beži in ljudje, ki so doma prepevali v zborih, počasi odhajajo. Samo pomislite: ko fant mutira, kje se bo naučil peti tenor ali bas preprostih narodnih in cerkvenih pesmi? Kje, če jih ne poje, in v okolju, v katerem živi, sliši vse kaj drugega? In njihovi otroci?

ALOJZIJEVA PROSLAVA V SLOVENSKI HIŠI

Šolski odsek društva Zedinjena Slovenija, ki ga sestavljajo voditelje vse slovenskih ljudskih šol v Argentini, vodi pa šolski referent ZS g. France Vitrih, je priredil — kot vsako leto — v nedeljo, 22. junija, proslavo v čast mladinskemu zavetniku sv. Alojziju za ljudskošolske in mlajše otroke ter njihove starše in druge rojake.

Ob 16. uri so otroci z njihovimi spremljevalci napolnili cerkev Marije Pomagaj. Sv. mašo za žive in umrle katehete je daroval msgr. Anton Orehar, ki je v mašnem govoru poudaril važnost vzgoje srca. Vodstvo ljudskega petja med mašo, napovedovanje in branje mašnih beril ter prinašanje darov je opravila šola škofa Gregorija Rožmana iz San Martina.

Po maši so se vsi udeleženci zbrali pred spomenikom junakom na dvorišču Slovenske hiše. Poklonitev padlim junakom je zajela spominsko besedo (Balantičeva šola iz San Justa in Jurčičeva šola iz Carapachaya), molitev in pesem.

Pred začetkom predstave otroške igre Zvezdica Zaspanka Franeta Milčinskega je šolski referent ZS g. Vitrih v imenu naših šol čestital predsedniku Narodnega odbora za Slovenijo g. Milošu Staretu k njegovim 75-letnici in delegatu slovenskega dušnega pastirstva msgr. Oreharju k njegovim 70-letnici, otroci pa so jima izročili slovenski šopek.

Igro je pripravila Slomškova šola iz Ramos Mejije. V režiji gđ. Anice Šemrov so nastopili: kot pripovedovalci, ki so povezovali posamezne prizore, Danijela Smole, Milena Beltram, Kristina Žnidaršič, Marjetka Javoršek, Matjaž Hribar in Lilijana ter Silvija Bohinc; kot zvezdica Zaspanka Marjanca Kocmur; kot boter Mesec Andreja Vombergar; kot komet Repatec Lučka Poznič; kot prva, druga in tretja Zvezdica Milena Svetlin, Nevenka Vester in Karina Panajp; kot ostale zvezde: Helena Rode, Nancy Selan, Andreja Škraba, Andreja, Lučka in Gabrijela Tomazin, Danijela Avguštin, Gabrijela in Kristina Malovrh, Sandra in Marjanca Bitenc ter Ana Marija Štefe; kot klicarja Pavel Brula in Marko Vombergar; kot zamorec Franci Miklavc; kot papiga Martin Žuček; kot človek iz gumija Andrej Koželjnik; kot Pepe Lučka Marjana Sušteršič; kot panta Avrelj Nose in Tonček Javoršek. Zgodba igre je pravično lepa: Zvečer se zvezde zbuje, potem pa vsaka odpravi na svoje mesto, da bo tam-

kaj svetila vso dolgo noč. Vsak večer jadra čez nebo boter Mesec in preštevava zvezde. Prek neba šviga pismonoša komet Repatec in prinaša pošto od zvezde do zvezde. Zvezdica Zaspanka je spet zaspala in zamudila službo in na Zemlji je vse narobe: otroci ne morejo zaspati, mornarji so zgrešili pot, pesnik ne najde rime. Na nebu jim je manjkala zvezda, pa se jim je zmešala štrana. Boter Mesec naroči kometu Repatec, dokler se ne spametuje za službo na nebu. Zalostna Zaspanka se na Zemlji sreča in pogovarja s sladoledarjem, zamorecem, človekom iz gumija, papigo, zvezdogledom in razbojnikom Ceferinom, ki ima kamen namesto srca. Temu otaja srce, da zahrepeni po materi in se vrne k njej ter neha biti razbojnik. In tedaj se zvezdica Zaspanka spet lahko vrne na nebo, kjer se vsi vesele njene vrnitve. In polnoštevne zvezde svetijo na Zemljo, da otroci mirno spijo, mornarji varno plovejo in pesnik najde rimo na besedo lonec: konec.

Igra je bila skrbno pripravljena. Vsi nastopajoči so bili sigurni v gibih in kretanjah in razločni v izgovorjavi. Svoje vloge so odigrali doživeto in sproščeno. Presenetljivo je bilo še posebej igranje Marjanca Kocmur, Rozke Snoj, Lučke Poznič in Tončka Rodeta. Režiserka gđ. Anica Šemrov je s talentom, izkušnjo in trudom dosegla s to predstavo velik odrski uspeh.

K uspehi predstavi je prispeval važen delež slikar Stane Snoj z lepo scenografijo. Maske je izdelal g. France Vresnik, obleke so napravile članice odbora Slomškove šole, pevske točke so spremljale na kitaro Marija in Reza Snoj in na piščal Anica Arnšek, za luči in zvočne efekte je skrbel Janez Jereb, v vsem potrebem pa so pri predstavi pomagali voditeljica Slomškove šole ga. Helena Malovrh in g. Lojze Lavrič s člani šolskega odbora.

Mali in odrasli udeleženci so nastopajoče nagradili s toplim aplavzom, voditeljica šole ga. Helena Malovrh, režiserka gđ. Anica Šemrov in scenograf g. Stane Snoj pa so v znak priznanja in hvaležnosti prejeli šopke nageljnov.

Za sklep predstave je v dvorani zadonela mladinska himna: „Slovenska smo mladina!“ — Razhajali smo se z zadovoljstvom, da smo prebili lepo popoldne, in z zavestjo, da so takšne odrske predstave za našo šolsko mladino velikega pomena v jezikovnem, vzgojnem in narodnem pogledu.

SLOVENCI v ARGENTINI

Osebnostne novice:

Krsta v Slov. cerkvi Marije Pomagaj: 1. Dne 5. julija je bila krščena Marjanka Bernarda Lecomte, hči Adolfa in ge. Martine roj. Jeločnik. Botra sta bila José María Carné in Helena Piñeiro roj. Jeločnik. Krstil je mons. Anton Orehar.

Dne 6. julija je bil krščen Kristjan Franc Janežič, sin Franca Janežič in ge. Stanke roj. Sterle. Botra sta bila Ciril Janežič in ga. Štefka Mikuž. Krstil je dr. A. Starc.

Srečnim staršem naše čestitke!

V DOBRODELNI SKLAD

Zveze slovenskih mater in žena so darovali: ga. Mira Ecker 50.000.— pesov; ga. Jožica Kopač-Zupanc ob rojstvu hčerke Marije Andrejke 50.000.— pesov in N. N. Lanuš v spomin pok. Vinku Žitniku 100.000.— pesov. Vsem darovalcem Bog plačaj!

(Na misel nam pride lanski aprilski večer, ko je polna dvorana sprejela in verno poslušala izvajanja Bariloških slavčkov. Mislimo, da se je vsakemu zarezal neizbrisno v spomin ta koncert. Domač, ker smo pevec sprejeli kot svoje; svetovljanski, ker je bila izvedba na najvišji ravni. Morda misli ga. Lučka na kaj takega? Vprašajmo?)

Vp: Ali bi to bil nov zbor?

LJ: Ne. To ne bi bil samostojen zbor. Tu bi se naučili in skušali ohraniti naše najpreprostejše pesmi. Ne bi bil to zbor, ki bi koncertiral, temveč bi vsak pevec te skupine doprinesel v svojo družino, dom, cerkev in družbo to, kar je sam pridobil. Marsikaj bo tudi zvedel o petju. Temelje, najvažnejše.

Vp: Torej cilj vašega dela, kateri bi bil?

LJ: Ohraniti v Argentini med našo mladino narodno ter cerkveno ljudsko in pokonciško pesem. Samo to.

Vp: Kolikokrat vadite?

LJ: Dvakrat mesečno.

Vp: Ne bo to škodovalo zborom?

LJ: Nasprotno. Z mladimi smo o tem jasno govorili. Nihče iz zborov ne izstopa. Veliko je mladine, ki ni vključena v zborih, želi pa peti in ohraniti našo pesem. Kar se pa petja tiče, vsak dobro ve, da čim več se poje, bolje se poje. — Tisti pa, ki že več znajo, bi kot starejši bratje in sestre bili v oporo tistim, ki začnajo.

Vp: Koga želite pritegniti?

LJ: Vso mladino, od 16. do 35. leta, ne glede na to, če je že kdaj pela, ne

TINE MALAVAŠIČ — UMRL

Dne 26. junija je na do mu Zakljehvi pri sestri v Ramos Mejiji, umrl v 88. letu starosti g. Tine Malavašič, biv. organist in cerkovnik v št. Joštu pri Vrhniki, ki je bil pred leti zelo znan med našo slovensko skupnostjo. Zadnje desetletje pa se je umaknil v samotno zaradi boleznj na obeh, ko ni skoraj ničesar več videl. Toda nikdar ni izgubil svoje vedrosti prav do zadnjih dni.

Rodil se je v Butajnovi v šentjoški

fari dne 10. feb. 1893 v družini, ki je štela 12 otrok. Oče je bil čevljar in tudi sin se je izučil čevljarstva pri njem, toda nadarjenost ga je vlekla drugam. Odšel je k frančiškonom na Vič, da bi se izučil za organista. Ko bi moral nastopiti prvo službo pri Novi Štifti, je izbruhnila prva svetovna vojna in tam je ostal štiri leta. Zdal na ruski fronti, zdaj proti Italiji. Za hrobrost je bil večkrat odlikovan. Po vojni je nastopil službo organista v domači fari in tam opravljal to službo 25 let. Tu se je tudi oženil z Rafaelo Malovrh in si ustvaril srečno družino, v kateri sta se mu rodila dva sina, Alfonz in Lojze. Ko pa je ženi umrla sestra in pustila šest nepreskrbljenih otrok, sta pohčerala najmlajšo nečakinjo, dva meseca staro Albino. Sin Alfonz je študiral in bil že pet let v bogoslovju. Na veliko soboto 1945 je prišel za praznike domov, in takoj šel z drugimi vaščani na domobransko postojanko, da prinese velikonočni žegen. Nazaj grede so padli partizanom v zasedo, kjer je bilo več ranjenih, Alfonz pa je bil ubit. V nedeljo in ponedeljek je oče veselo prepeval velikonočne pesmi, šele po maši v ponedeljek so mu povedali žalostno novico. Ni mogel preboleti sinove smrti, katerega nove maše se je tako veselil. Sin Lojze pa je bil vrnjen iz Vetrinja in ubit neznanu kje, kjer leži med domobranci in stražarji, med katerimi se je boril tudi oče Tine v tisti prvi Vaški straži, ki se je prva uprla komunističnemu nasilju. Takrat je bilo, ko je bil Tine na straži, pa so mu komunisti zažgali dom, ki je pogorel do tal, tudi njegov harmonij. Toda njega sta skrbeli žena in tačca, ki sta bili doma, pa jima ni mogel na pomoč. K sreči sta se rešili.

L. 1945 sta se umaknila na Koroško v taborišče v Judenburg in Trofaiach, kjer so se dobili tudi s pohčerjenko. Po vselitvi v Argentino je bil do vpokojitve v Tintoreriji Moron kot pomočnik, kar je večkrat šaljivo omenjal: ne z orgljami, z metlo sem si prislužil penzijo! Zenino smrt je težko prebolel. Ko jo je ob 4. obletnici smrti šel obiskat na pokopališče, ga je podrl kamion in 7 mesecev je bil v postelji. Kamalu nato pa je tudi njegovega brata Pavla prav tako kamion podrl do smrti. Tine je živel pri njem. Potem pa pri Malovrhovih v San Justo in zadnja leta pri sestri Angelci, katere mož je umrl pred tremi meseci.

Pokojniki je v slovenski skupnosti nastopal zlasti pri cerkvenih obredih in slovesnostih kot organist in pevec. Vse do zadnjega je spremljal skupinsko dogajanje, v katerem se je močno uveljavljalo njegovo sorodstvo.

Odlikovala sta ga življenjska vedrost in pobožnost. Več kot pet rožnih vencev je premolil vsak dan, pa tudi več za svoje drage rajnike ki so ga zdaj sprejeli med sebe. Vsi, ki so ga poznali in se z njim srečavali v življenju, ga bodo ohranili v spominu kot plemenitega, težko preizkušenega in v Bogu vdanega človeka. Naj počiva v miru!

Smrt: Umrla sta g. Franc Vresnik v Ramos Mejiji v 57. letu starosti in g. Jernej Vrhovc v Capital Federalu. N. v m. p.

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN

SPOMINSKA PROSLAVA

V nedeljo, 22. junija je bila ob veliki udeležbi rojakov v dvorani sanmartinskega doma lepa počastitev junakov, ki so dali svoja življenja na oltar domovine, in počastitev tudi vseh drugih žrtv komunističnega in okupatorskega nasilja na slovenski zemlji. Proslavo je začela in spretno vodila gđ. Veronika Fajfar, ki je v uvodnih besedah povedala, da je geslo današnje proslave „Bodimo pričevalci“, govorimo resnico o naši preteklosti, ne molčimo, da nas ne prevpije tuja lažna propaganda. — Na proslavi je sodelovala vsa sanmartinska družina.

V imenu sanmartinskih otrok je recitirala priložnostno pesem *Elizabeta Patkovšek*. — Sledil je pogovor med dekletom in fantom, v katerem je bil dan odgovor na vprašanja: zakaj se zbiramo vsako leto na spominskih proslavah, zakaj se še vedno oziramo na preteklost, zakaj proslavljamo strašno smrt 12.000 izdajalsko vrženih in pobitih domobrancev. O tem sta se pogovarjala *Mirjanka Voršič* in *Jože Lenarčič*. — G. Lojze Rezelj nam je z občutkom podal dvoje pesmi pesnika Franceta Balantiča, ki je bil od partizanov zažgan leta 1943 v Grahovem.

Tudi slovenske žene so se pridružile proslavi. V njihovem imenu je spregovorila gospa *Terezija Marušek*, kulturna referentka Lige žena-Mati v San Martinu. Poudarila je, da so vsi, ki so doživeli tiste težke čase, morda pa še toliko bolj matere, dolžne govoriti svojim otrokom o tem, kaj so prestali naši možje, očetje in fantje. — Me matere, takrat še mlada dekleta, smo bile priče tistih strašnih dni in brezmejnega obupa, ki je bilo v taboriščih, ko se je zvedela strašna novica o izročitvi slovenske vojske sovražniku v roke. In če so dragi žrtvovali — je nadaljevala govornica — svoje, dostikrat še zelo mlade življenje, če so njih matere in očetje v obupu vili roke, in mlade žene zastoj čakale vrnitve mladih mož, kaj pa naj pričamo našim otrokom o tistih materah in ženah, ki so spremljale kot žive priče to kravno procesijo, ko so jim krvniki kazali razbičana telesa njihovih dragih in ko so tudi nje zaprli in je zato marskateri doživela pregodnji grob ali pa je imela za

(Nad. na 4. str.)

Slovinci v Argentini

(Nad. s 3. str.)

vedno uničeno zdravje. Ni lahko govoriti otrokom o vsem tem. Pa je potrebno. Morajo vedeti, kaj, zakaj in kako se je vse to dogajalo.

Spominski govor na proslavi pa je imel bivši domobranec g. France Zorec, ki je prikazal boj naših vaških stražarjev in domobrancev kot boj za veliko idejo: za ohranitev krščanske vere in kulture, za ohranitev slovenskih tradicij, prave svobode in spoštovanja človeškega dostojanstva. Naš boj je bil boj za resnične in prave človeške pravice, o katerih se danes toliko govori, še bolj pa se na vseh krajih kršijo. — Nato je govornik naslovil nekaj pomembnih besed na mlade fante, ki so ali bodo vojaki argentinske vojske in je dejal: Argentinska vojska je kakor naše domobranstvo. Z vso požrtvovalnostjo in hrabrostjo je reševala krščanske kulturne in narodne vrednote podobno kot so jih v Sloveniji reševali vaški stražarji, domobranci, četniki in drugi protikomunistični delavci. Zato smo vsi, ki živimo tukaj, dolžni, da sodelujemo pri dvigu te dežele in utrjevanju miru v njej. Ne smemo molčati, kadar kak izvežban komunistični agent zabavlja zoper to državo in ruši njene moralne in gospodarske temelje. — G. Zorec je končal svoj govor s pozivom mladim, da naj bodo dobri državljani te države, da pa naj ostanejo zavedni Slovenci, zgovorni pričevalci o vsem, kar je v zvezi s slovenskim narodom, posebno o vsem, kar so od svojih staršev zvedeli o slovenski domovini in o strahotah, ki so jih morali Slovenci pretrpeti v drugi svetovni vojni in v komunistični revoluciji.

Lepo uspelo spominsko proslavo je bila nato zaključena s skupnim petjem domobranske himne: „Oče, mati...“

SLOVENSKA PRISTAVA

DOMOBRANSKA PROSLAVA

V nedeljo, 22. junija se nas je po maši kar precej zbralo v zgornji dvorani doma na Pristavi. Pristavska mladina je pripravila na zunaj sicer skromno, vendar lepo in skrbno pripravljeno proslavo v počastitev padlih domobrancev in vseh žrtev komunistične revolucije v Sloveniji.

Častno stražo sta postavila slovenski fant in dekle v narodni noši, prvi z argentinsko, druga s slovensko zastavo. Spominski govor je imel g. dr. Miha Benedičič, ki je v govoru poudaril tele misli: Dvajseto stoletje črno, krvavo stoletje! Začelo se je s prvo svetovno vojno. Sredi vojne so udarili na plan do tedaj nepoznani zločini. Leta 1915 je vdrla turška vojska v Armenijo in u-

prizorila strahotno klanje in pokončanje mirnega armenskega prebivalstva. Turška vojska je pomorila v nekaj dneh nad milijon ljudi, to je eno tretjino armenskega prebivalstva. Kdor je mogel, je ušel grozovitemu pokolju in nasilju. Zato je na tisoče Armencev razseljenih po vsem svetu. Kjer so, postavijo in predstavljajo zavedne in ponosne ljudi, ki niso in ne klonijo pritisku zgodovine.

V vseh teh 65 letih zdomstva vse do danes, kjerkoli žive, slovesno praznujejo vsako leto spominski dan narodne tragedije, da ohranjajo v svoji narodni skupnosti spomin na te strahotne žrtve, da rod za rod vzpodbujajo, naj nikdar ne pozabi te narodne tragedije. Tudi nam morajo biti za vzgled.

Prihrumela je druga svetovna vojna in v njen divji vrtnec je bila potegnjena tudi naša domovina. Tri sovražne vojske so vdrla v našo lepo domovino, jo raztrgale na tri dele in si jo za plen razdelile med seboj. Vsaka je na svoj način pokončevala naš narod in pustila našo zemljo. Najhujše gorje in najgrši pokol pa je izvršila komunistična partija Slovenije, ki je med sovražno okupacijo organizirala, oklicala in vodila pod krinko osvobodilne borbe socialno revolucijo. Ko se v Sloveniji proti komunistom ni še dvignila nobena puška narodne obrambe, so komunisti že pobili sedemdeset naših najvidnejših, najvplivnejših, vodilnih mož in fantov. Ko smo gledali te zverinske pobite, strahotno mučene in izkažene žrtve, smo se odločili za samoobrambni boj. Tako so nastali naši vaški stražarji, četniki in legjonarji in po razpadu italijanske vojske je general Leon Rupnik organiziral domobransko vojsko. Zmagoviti so bili domobranski bataljoni, uspešno in temeljito so čistili našo domovino od komunističnih tolp. Zmaga je bila na njihovi strani, dokler mednarodni mešetarji niso v Jalti sklenili, da tudi Slovenijo porinejo v sovjetski komunistični blok. Nazadnje so izdali še našo slovensko vojsko, naše domobrance, jih razorožili in neoborožene izročili Titovim partizanom. Komunisti, so po strahotnem mučenju, brez sodbe vse pobili, jih zmetali v breza in v kraške jame, minirali in sesuli skupna grobišča. Od tedaj je minilo že 35 let. Doma se o tem slovenskem rodumu ne sme govoriti, kaj še, da bi mogli mrtve prekopati in jim dati vsaj dostojen grob v blagoslovljeni zemlji.

Kakor ponosni Armenci niso do danes še pozabili svojih žrtev, tako tudi med nami ne sme nikdar ugasniti spomin na te naše junaške žrtve. Na njihovih zmagovitih pohodih je donela pesem: pest jeklena, srce je vroče, narod naš umreti noče! Na ta dan, v tem trenutku in vse dni našega življenja, iz roda v rod naj nas budi in bodri odmev bojne pesmi naših nepozabnih junakov.

Po končanem govoru je učenc Prešernove šole na Pristavi Damjan Eiletz lepo in korajžno deklamiral pesem „Ob počastitvi naših junakov“. Za tem je zbor recitatorjev fantov in deklet mladinskih organizacij na Pristavi učinkovito izvedel zborna deklamacijo „Domo-

branci 1980“. Deklamiranje je s trompeto spremljal g. Avgust Čop ml. Pesem in muziko je napisal g. Tone Skubic.

S tem je bila proslava zaključena. Odhajali smo z nje v globoki hvaležnosti in spoštovanju do mrtvih junakov, trdno odločeni, ne le, da jih nikdar ne bomo pozabili, pa naj bo pritisk zgodovine e tako silen, ampak da bomo borbo nadaljevali vse dotlej, ko bosta slovenski narod in naša domovina osvobodjena od komunističnega nasilja in bo v domovini zavlada resnično in popolna demokracija in svoboda.

Po športnem svetu

V MARIBORU je bil 3. junija končan atletski dvoboj med jugoslovansko in grško damsko ekipo. Zmagala je Jugoslavija s 93:51. Obenem s tem tekmovalcem pa je bil velik moški turnir, ki so se ga udeležili tekmovalci iz Amerike, Švice, Španije, Kenije, Nemčije in Madžarske, Bolgarije, Kube in Iraka. V yrsti odličnih rezultatov je eden najboljših kopiterjev rekord 49.11 v teku na 400m ovire, ki je tudi letošnji drugi najboljši rezultat na svetu. Med drugimi rezultati bi bilo omeniti še Stekičev skok v daljavo z 819 cm.

Slovenski dom v San Martinu

sporoča,
da bo po informativnem sestanku SLOGE v soboto, 19. julija, na razpolago domača večerja.

Berazateška

MLADINA VABI NA KOLINE V SOBOTO, 19. JULIJA V SLOVENSKEM DOMU. — OB 20. PO VEČERJI PROSTA ZABAVA.

Slovenska radijska oddaja je vsako nedeljo od 8 do 8,30 ure na radio Antartida.

SDO-SFZ Pristava sporočata, da so bile izzrebane št. 195, 069 in 137.

„S.L.O.G.A.“ VABI

Informativni sestanek ob zaključku polletne bilance.

Slovenski dom v San Martinu

Sobota, 10. julija Ob 20

Člani in prijatelji, udeležite se!

Koline na Pristavi

za naš dom

V SOBOTO 12. JULIJA 1980, od 18. ure naprej

Družinsko kosilo

V NEDELJO 13. JULIJA 1980 ob 13. uri.

Lepo prosimo za prijave na telefon: 628-3788 (g. Polde Golob) 629-4077 (g. Mirko Kopač).

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pritličje, pisarna 2
Tel. 35-8827

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 393-3536

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 666-4366.

OBVESTILA

NEDELJA, 13. julija:

V Slovenskem domu v San Martinu mladinski dan, ki ga pripravljata SDO in SFZ San Martín. Celodnevna prireditve.

SREDA, 16. julija:

Sestanek Liga Žena - mati v San Martinu. Predaval bo g. Rudolf Smer-su.

SOBOTA, 19. julija:

Slovenski dom v San Martinu: Informativni sestanek SLOGE ob zaključku polletne bilance ob 20. uri.

Večer valčkov in polk v dvorani Našega doma v San Justu, v prireditvi zveznih odborov SDO in SFZ.

SOBOTA, 26. julija:

V Slov. domu v Carapachayu večer za proslavitev 20-letnice Doma v prireditvi mladine.

V Slovenski hiši nadaljevanje Filozofskega ciklusa predavanj dr. Milana Komarja. Pričetek ob 16. uri v mali dvorani.

V Slovenskem domu v San Martinu druge koline s sodelovanjem orkestra Zlate zvezde (bivša Planika).

NEDELJA, 27. julija:

V Hladnikovem domu obletnica družva Slovenska vas.

SOBOTA, 2. avgusta:

V Slovenskem domu v Berazateguiju sv. maša za Boleslava Cvetka idejnega ustanovitelja organizirane slov. skupnosti v Berazateguiju ob 20. obletnici smrti.

PETEK, 8. avgusta:

Sestanek Zveze slov. mater in žena v Slovenski hiši ob 20. uri. Predava dr. Miha Stariha „Vpliv in posledice arterioskleroze“.

SOBOTA, 9. avgusta:

Pevsko glasbeni festival SDO in SFZ v Slovenski hiši.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja upravnega odbora Zedinjene Slovenije bo v petek, 11. julija ob 20. uri v društvenih prostorih.

Medorganizacijski svet pa se bo sestel v petek, 18. julija ob 20. uri v Slovenski hiši.

KNJIŽNICA ZEDINJENE SLOVENIJE prosi vse izposojevalce knjig, ki so jih zadržali preko odmerjenega časa, da jih čimprej vrnejo v društveni knjižnici. Lepa hvala!

Slovenski dom v San Martinu

vabi vse rojake na

PLES IN NA DOMAČE KOLINE

(napravljene v domu pod vodstvom g. Miklavca)

V SOBOTO, 26. JULIJA, OB 20

Sodeluje orkester „Zlate zvezde“ (bivša Planika)

Klobase, ki bodo napravljene v domu pod vodstvom g. Miklavca, bodo na razpolago za dom v soboto, 26. julija, od 8.30 dalje.

SDO SAN MARTIN SFZ

Te vabita na:

MLADINSKI DAN v nedeljo, 13. julija

Spored: ob 8,30 tekme v odbojki
ob 11,30 mladinska sv. maša
ob 12,30 skupno kosilo
ob 14 nadaljevanje tekem v odbojki
ob 18 kulturni program

nato mladinski ples ob sodelovanju SLOVENSKEGA INSTRUMENTALNEGA ANSAMBLA

KREDITNA ZADRUGA SLOGA Z.O.Z.

NAŠA ZADRUGA NE MORE DELATI NOBENIH ČUDEŽEV

Svojim članom samo nudi možnost, da težko prisluženi denar rodi lepše sadove, kot pa bi jih kje drugje...

Ali veste točno, kaj vse vam nudijo vezane delnice?

Pozanimajte se! Pridite ali kličite nas! Berite STIK!

NE BO VAM ŽAL!

V SLOGI JE MOČ!

Kakor je tiho in mirno živel med nami, tako nas je tudi zapustil in odšel po plačilo k Večnemu, naš zvesti član

Franc Vresnik

Po pogrebni sv. maši v Slomškovem domu je bilo njegovo truplo prepeljano k večnemu počitku na pokopališče v Villegas. Molimo za pokoj njegove duše!

Ramos Mejía, 4. julija 1980.

Slomškov-dom

GALLUS je preložil svoj „KONCERT MARIJINIH PESMI“ na soboto 2. avgusta ob 20. uri v cerkvi „Naše Gospe iz Fatime“ v Lomas del Mirador

Vstopnice po \$ 7.000.— (za ljudskošolsko in srednješolsko mladino \$ 3.000.—) bodo v predprodaji v Dušnopast, pisarni in pri članih zbora od 14. t.m. naprej.